

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΕΤΟΣ Η

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ 622

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

✱

Ἐν Ἀθήναις, 7 Ἰουνίου 1892

✱

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ		ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ		ΓΡΑΦΕΙΟΝ	
ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ				ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ, ΑΡΙΘΜΟΣ 10	
Ἐν Ἀθήναις	φρ. 8.—	Ἀλεξάνδρου Δουμά, υἱοῦ ἈΝΕΥ ΚΑΡΔΙΑΣ, (τέλος).—		Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται διὰ γραμματοσήμων καὶ χαρτονομισμάτων παντὸς ἔθνους, διὰ τοκομεριδίων ἑλληνικῶν δανείων καὶ τραπεζῶν, συναλλαγμάτων, κτλ.	
Ταῖς ἐπαρχίαις	8.50	Henri de Foville: Ο ΕΘΕΛΟΝΤΗΣ.— Γεωργίου Προδέλ:			
Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ	φρ. χρ. 15.—	ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ, δραματικὸν μυθιστόρημα μετὰ εἰκόνων.— Ἐδ-			
Ἐν Ρωσίᾳ	ρούβλ. 6.—	μόνδου δὲ Ἀμίτσις: ΙΣΠΑΝΙΑ (τέλος).— ΕΝ Τῇ ΑΜΑ-			
		Ξῇ, διήγημα ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.			

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ (ΥΙΟΥ)

ΑΝΕΥ ΚΑΡΔΙΑΣ

Προσεκάλεσεν ἰατρὸν, ὅστις ἐξετάσας τὸν ἀσθενῆ, ἐκίνησεν ἀπελπιστικῶς τὴν κεφαλὴν. Μόλις ὁ ἰππότης ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς, διέταξε νὰ ζητήσωσι τὴν βαρωνίδα. Ὁ ἰατρὸς ἤκουσε τὴν διαταγὴν ταύτην.

— Τί σὰς συνέβη; ἠρώτησε τὸν ἀσθενῆ.

Ὁ κύριος Διλό τῷ διηγήθη, ὅτι ἰδὼν κύνα πληγωμένον ἐλιποθύμησεν.

— Τίποτε ἄλλο; ἠρώτησε πάλιν ὁ ἰατρὸς.

— Τίποτε.

— Τί αἰσθάνεσθε;

— Πόνον εἰς τὴν καρδίαν.

— Θὰ εἴσθε πάρα πολὺ εὐαίσθητος.

— Φαίνεται. Μήπως, ἰατρέ, διατρέχω κίνδυνον;

— Ὅχι. Ποῖον εἶνε τὸ ἔτμον, τὸ ὁποῖον περιμένετε;

— Γυνή.

— Τὴν ὁποίαν ἀγαπᾶτε;

— Ὡ! ναί, ἰατρέ,

— Καλὰ. Ἀναπαυθῆτε ὀλίγον ἕως ὅτου ἔλθῃ.

Ὁ ἰατρὸς ἀφῆκε τὸ δωμάτιον τοῦ ἀσθενοῦς καὶ περιέμενεν εἰς τὸν ἀντιθάλαμον, διὰ τοῦ ὁποῖου ἡ βαρωνὶς ἐμελλε νὰ διέλθῃ. Αὕτη ἐφάνη μετὰ τινὰς στιγμὰς ὠχρὰ καὶ τέταραγμένη.

— Τί συμβαίνει; ἠρώτησεν ἑντρομος.

— Ἀγαπᾶτε τὸν ἰππότην, κυρία; τῇ εἶπεν ὁ ἰατρὸς.

— Ναί, κύριε.

— Τὸν γνωρίζετε πρὸ πολλοῦ;

— Πρὸς τί αἱ ἐρωτήσεις αὗται;

— Διότι θὰ συνέβῃ ἐν τῷ βίῳ τοῦ ἰπποῦ κἄτι παράδοξον. Ἡ θῆκ πληγέντος κυνός, ὅσῳ εὐαίσθητος καὶ ἂν εἴνε τις, δὲν ἐπιφέρει συνήθως ἀσθένειαν, ὅπως ἐκείνην ὑπὸ τῆς ὁποίας ὁ κύριος Διλό προσεβλήθη.

— Εἶνε λοιπὸν σοβαρὰ ἡ ἀσθένειά σου;

— Ἀποκριθῆτέ μοι, κυρία. Γνωρίζετε συμβᾶν τι τοῦ βίου τοῦ;

— Ναί, κύριε.

Καὶ ἡ βαρωνὶς ἀφηγήθη ἐν ὀλίγοις τὴν ἱστορίαν τοῦ ἰπποῦ.

— Καὶ λοιπὸν, κυρία, εἶπεν ὁ ἰατρὸς διὰ σοβαρὰς φωνῆς... Δὲν δύναμαι νὰ σὰς ἀφήσω νὰ τὸν ἔζητε.

— Διὰ τί; Θεέ μου!

— Διότι ὁ Βαλεντίνος τῷ ἀπέδωκε τὴν καρδίαν του, ἀρ' οὐ ὑπέφερε πολλὰ. Ὁ ἰππότης ἔχει ἀνευρισμὸν καὶ ἡ ἐλαχίστη συγκίνησις δύναται νὰ τὸν φονεύσῃ.

— Θεέ μου! εἶμαι ἐπικατάρτος! ἐκράυγασεν ἡ βαρωνὶς.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἤκουσαν τὴν ἀσθενῆ φωνὴν τοῦ ἰπποῦ λέγουσαν·

— Εἴσθε; ἐκεῖ, σὰς ἤκουσα βαρωνίς! Ἐλθετε, σὰς ἰκετεύω.

Δὲν ὑπάρχουσι δυνάμεις ἀνθρώπιναι, αἵτινες θὰ ἠδύναντο νὰ ἐμποδίσωσι γυναῖκα, ἥτις προσκαλεῖται οὕτως ὑπ' ἐκείνου ὃν ἀγαπᾷ.

Ἦνόξιε τὴν θύραν καὶ ἔδραμεν εἰς τὴν κλίνην τοῦ ἀσθενοῦς.

Ὁ ἰππότης ἔτεινε πρὸς αὐτὴν τοὺς βραχίονας, κραυγάζων·
— Πόσον εἴσθε καλὴ! Ἐπειτα ἡ ὄψις του ἐφωτίσθη δι' οὐρανίου μειδιάματος καὶ ἐπανάπεσεν ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου μετ' ἀναστεναγμοῦ ἀνεκράστου χαρὰς ψιθυρίζων·

— Πτωχό μου σκυλάκι!

— Τί σὰς εἶπον, κυρία! εἶπεν ὁ ἰατρὸς θέτων τὴν χεῖρά της ἐπὶ τῆς καρδίας τοῦ ἰπποῦ.

Τέλος ἡ παράδοξος αὕτη καρδία εἶχε παύσῃ, πάλλουσα καὶ ὁμως θὰ ἔλεγέ τις, ὅτι ὁ ἰππότης εἶχεν ἀποκοιμηθῇ· τὸν ἀπετύπου τὴν εὐτυχίαν καὶ τὴν γαλήνην.

Τώρα ἡ βαρωνὶς εἶνε γῆραια γυνὴ μὲ λευκὰς τρίχας, ὀλίγον παραλυτικὴ, ἀλλὰ χαρίεσσα ἀκόμη καὶ ἥτις δεικνύουσα ἐντὸς ἀργυροῦ κιβωτίου μερικὰ ξηρὰ ἄνθη, διηγεῖται εἰς τὸν

θέλοντα νὰ τὴν ἀκούσῃ τὴν ἱστορίαν, ἣν ἀνέγνωσε. Εἶνε ἀληθές, ὅτι θεωροῦσι παράφρονα τὴν πτωχὴν ταύτην γυναῖκα. Ἡ παραφροσύνη αὕτη λέγουσι, χρονολογεῖται ἀπὸ τῆς νεότητός της ἕνεκα μεγάλης θλίψεως τῆς καρδίας. Ὡς συμπλήρωμα εἰς τὴν τὴν ἱστορίαν ταύτην, τὴν ὁποίαν διηγεῖται μετὰ τῆς μεγαλειότητος διαυγείας προσέθηκε τὰ ἑξῆς :

— Οὕτω θὰ συμβῇ δι' ἐκείνους οἵτινες θὰ θελήσωσι νὰ ἀνατρέψωσι τοὺς φυσικοὺς ὅρους καὶ νὰ μεταβάλλωσι τὰς θελήσεις τοῦ Θεοῦ. Ἐὰν ὁ Θεὸς ἐσκέπτετο ὅτι οἱ ἄνθρωποι ἔπρεπε νὰ ἔχωσι δύο καρδίας ἢ νὰ μὴ ἔχωσι καθ' ὁλοκληρίαν, θὰ ἔκαμνε τοῦτο, ὅπως ἔπραξε καλῶς δώσας μίαν εἰς ἕκαστον. Ὅ,τι ὁ Θεὸς ἔκαμε εἶνε καλὰ καμωμένον.

Σκέψις, ἣτις δὲν μοι φαίνεται πολὺ ἀνόητος διὰ μίαν παράφρονα.

K. ΓΙΑΝΝΑΚΗ

T E A O S

HENRI DE FOVILLE

Ο ΕΘΕΛΟΝΤΗΣ

Α'

Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΤΟΥ ΠΡΟΓΕΓΡΑΜΜΕΝΟΥ

Εἰς μίαν τῶν λεωφόρων τῶν παρκαλειμένων τῇ πλατείᾳ Soho ἐν Λονδίῳ ἔζη ἡ γαλλικὴ οἰκογένεια Δελκούρ. Ὁ ἀρχηγὸς τῆς οἰκογενείας ταύτης, ἄγων τὸ πεντηκοστὸν ἢ ἑξήκοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας του, εἶχε μακρὰν τὴν κόμην, λευκὸν τὸν πώγωνα, εὐμενῇ δὲ καὶ συμπαθεῖ αἰὲν φυσιογνωμίαν. Ἐν τῷ γέροντι τούτῳ, τῷ πάντοτε ἀταρᾷ καὶ πάντοτε προσηεῖ, εὐχερῶς διέκρινέ τις τὸ κατάλληλον πρόσωπον διὰ τὸ ἐπαγγεῖλαι ὅπερ ἐξήτει. Παρέδιδε μαθήματα γαλλικῆς.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἐρευνῶμεν τὰ κατ' αὐτόν, κατ' Αὐγουστον τοῦ 1870, μετὰ μεσημβρίαν ἡμέρας καθ' ἣν καλῶς εἰργάσθη, καθ' ὅσον εἶχεν ἤδη συμπληρώσει τὸ πέμπτον αὐτοῦ μάθημα ἀπὸ τῆς πρωίας, εὐρίσκει αὐτὸν καθήμενον ἐπὶ ἀνακλιντροῦ, ἔχοντα τὸ ὕψος σοβαρότερον τοῦ συνήθους καὶ τὴν ἀνησυχίαν ἐξωγραφημένην ἐπὶ τοῦ προσώπου του.

Ἄλλ' ἡ ἠθικὴ αὕτη κατάστασις δὲν ἦτο ποσῶς δι' αὐτόν ἀποτέλεσμα τῶν μόχθων τῆς ἐργασίας του, διότι ἀφοῦ ἐγκατέλιπε τοὺς Παρισίους ἀπὸ τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1848, καθ' ἣν εἶχον κλονισθῇ πάντες οἱ θρόνοι τῆς Εὐρώπης, ὁ βίος του οὐδεμίαν εἶχεν ὑποστῇ μεταβολήν.

Πιστῶς ἀφωσιωμένος εἰς τὸ Ὀρλεανικὸν κόμμα, δὲν κατώρθωσε μετὰ τὸ πολιτικὸν πραξικόπημα τοῦ 1852 νὰ ἀνεχθῇ τὴν αὐτοκρατορίαν, τὴν ὁποίαν καὶ οὐδέποτε ὡς νόμιμον ἀνεγνώρισεν· ἐξηκολούθει λοιπὸν διαμένων εἰς τὴν θετὴν αὐτοῦ πατρίδα, τὴν ξένην ταύτην χώραν, ἣτις κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς σφοδρότερης ἐπαναστατικῆς θυέλλης, τῷ παρέσχεον ἄσυλον, καὶ εὐτυχῆς παρὰ τῇ συντροφῇ τοῦ βίου του, ἐπεδόθη μετ' ἀφοσίωσεως εἰς τὴν ἀνατροφήν τῶν τέκνων του Γεωργίου καὶ Βέρθης.

Ἡ κυρία Δελκούρ ἐνσχολεῖται εἰς ἐργόχειρα μετὰ τῆς θυγατρὸς της, ὡραίαις μελαγχροινῆς δεκαεπτάετους ἢ δεκαοκταετοῦς, ζωηρὸν ἄμα καὶ προκλητικὸν τὸ βλέμμα ἔχουσης, ἣν ἀπεκάλουν ἄγγελον τῆς οἰκίας.

— Ἀς μὴ ταράζωμεν πλέον τὰς σκέψεις του, ἔλεγεν ἡ μητέρα πρὸς τὴν θυγατέρα της ταπεινῇ τῇ φωνῇ, δεικνύουσα διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὸν περίφροντιν καὶ καταβεβλημένον γέροντα, εἶτα δὲ προσέθηκε· σκέπτεται διὰ τὸν φρικτὸν αὐτὸν πόλεμον, ὦ ! εἴθε, Θεέ μου, μὴ παραφρονήσῃ δι' αὐτόν.

Ἀντὶ πάσης ἀπαντήσεως ἡ Βέρθη ἐκίνησε περιλύπως τὴν κεφαλὴν.

Ὁ κρότος τοῦ ὥρολογίου, σημαίνοντος τὴν πέμπτην ὥραν, διέκοψε τὴν ἐπακολουθήσασαν τότε σιωπὴν, ἐνῷ ταύτοχρόνως ἔκρουον ἑξῶθεν τὴν θύραν.

Ἡ ὑπηρετρία, μεταβάσας διὰ νὰ ἀνοιξῇ, ἐπανῆλθε κρατούσα ἐφημερίδα, ἣν ἔφερον καθ' ἕκαστην, καὶ ἀπεσύρθη δούσα αὐτὴν εἰς τὸν κύριόν της ἐπιχρῶμενον μὲ τρέμουσαν χεῖρα νὰ τὴν ἐκτυλίξῃ· μόλις δὲ ἤρξατο τῆς ἀναγνώσεως, καὶ αἱ δύο γυναῖκες ἐφαίνοντο ἐρωτᾶσαι αὐτὸν διὰ τοῦ βλέμματος.

— Καὶ πάλιν κακὰ εἰδήσεις, ἀνέκραζεν ἀδημονῶν ὁ γέρον· δυστυχῆς Γαλλία ! τί ἀπέγινεν ἡ ἄφθιτος αὐτῆς δόξα ! Ὁ στρατὸς αὐτῆς, προκαταληφθεὶς εἰς Wissembourg καὶ ἀπωσθεὶς ὑπὸ τῶν ἐπιδρομῶν ἠναγκάσθη νὰ πολεμήσῃ ὀπισθοχωρῶν μέχρι τοῦ Haguenean καὶ Woerth ὑποστὰς μεγίστης ἀπωλείας. Ἡ Γαλλία ἔχει σήμερον ἀνάγκην ἀνδρῶν καὶ τελειότερου στρατιωτικοῦ ὁργανισμοῦ, οὕτω δὲ μόνον, ὥστε κατορθῶσαι ἀκόμη νὰ σωθῇ, ἐλθέ, Βέρθη, ἀνάγνωσε τὴν ἐφημερίδα εἰς τὴν μητέρα, ἐγὼ δὲν ἔχω τὴν δύναμιν.

Ἡ ἰδέα μόνῃ ἤττης τῶν συμπατριωτῶν του κατέβληθε πικρῶς τὸν προγεγραμμένον τοῦ 1848, ἀφηρημένον ἐν ὅλῳ ἠκροῖτο τῆς θυγατρὸς του ἀναγινωσκούσης μετὰ συγκεκινημένης φωνῆς.

Ὁ στρατὸς τοῦ Μακμαὼν καὶ Φαίγυ εἶχον ὑποστῇ οὐκ ἀποτυχίαν. Ἐνῷ δὲ ἡ Βέρθη ἀνεγίνωσκεν εἰσῆλθεν ὁ Γεώργιος Δελκούρ καὶ περιπτυχθεὶς τὴν μητέρα του, μετὰ δὲ ταῦτα μειδιῶν καὶ τὴν ἀδελφὴν του, ἐπλησίασε τὸν πατέρα του, πρὸς ὃν ἔτεινε τὴν χεῖρα λαβὼν ἄμα ὕψος σοβαρόν, καὶ εἰς τὰς οἰκτρὰς τῆς πατρίδος του περιστάσεις ἄρμύζον. Ὁ Γεώργιος ἦτο ὑπάλληλος εἰς ἐμπορικὸν κατὰστημα ἐξαγωγῆς, ἐπειδὴ δὲ ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῶν ἐχθροπραξιῶν μεταξύ Γαλλίας καὶ Πρωσίας, αἱ ἐργασίαι εἶχον παύσει, τὸ καθήκον του περιορίζετο, νὰ παρευρίσκηται μόνον ὥρας τινὰς καθ' ἕκαστην εἰς τὸ κατὰστημα. Πάντας ἀπησχόλει ἡ ἀδελφοκτονία αὕτη πάλιν, ἥς αἱ ἀπροσδόκητοι συνέπειαι τοὺς ἐξέπληττον, καὶ φόβου πανταχόθεν ἐξεδολοῦντο περὶ τῆς τύχης τῶν ἡττημένων.

— Γεώργιε, εἶπεν ἀποτόμως ὁ κύριος Δελκούρ, γνωρίζεις τὰ νέα ;

— Μάλιστα, πάτερ μου, εἶναι οὐκ οὐκ, ἀλλὰ ταχέως ἐλπίζω νὰ ἔχωμεν καλὴν εἰδήσειν.

Ὁ νεανίας φοβούμενος μὴ εἰσέλθῃ εἰς ἐκτεταμένην συζήτησιν, εἶδεν εὐχαρίστως τὴν ἀφίξιν τῆς ὑπηρετρίας Σωσάνης ἣτις ἦλθε νὰ ἀναγγεῖλῃ ὅτι τὸ γεῦμα ἦτο ἐτοιμον.

Μετέβησαν εἰς τὸ ἐστιατόριον, καὶ καθ' ὅλον τὸ γεῦμα ὁλίγας μόνον λέξεις ἀντήλλαξαν, καθ' ὅσον γενικὴ ἐπεκράτει